

Susan Mallery
Boldogság újratöltve

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Vineyard at Painted Moon*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-818-4

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

**SUSAN
MALLERY**

**BOLDOGSÁG
ÚJRATÖLTVE**

Mackenzie Dienesnek látszólag mindene megvan – gyönyörű otthon, remek barátok és csodás munka a családi pincészet sikeres borászaként. Csak egy a gond: a szóban forgó család nem az övé, hanem a férjéé. Nincs az életének olyan területe, amely ne kötődne ezer szállal Rhyshez. Az anyósa egyfajta pótanya számára, a sógornője a legjobb barátnője, az otthonuk a családi birtokon van. Így amikor a férjével arra a következtetésre jutnak, hogy a házasságuknak vége, majd a szíve szakad meg, hiszen egyik napról a másikra gyakorlatilag mindenét elveszíti: a munkáját, az otthonát, a barátait, és ami a legrosszabb, a családját. Persze akár maradhatna is. Dolgozhatna továbbra is a borászatban, barátkozhatna az anyósával és a sógornőjével, naponta megölelhetné az unokaöccseit és unokahúgait – de csupán alkalmazottként. A másik lehetőség, hogy lemond minderről, és újrakezdi az életét. Kérdés, el meri-e hagyni a járt utat a járatlanért abban a reményben, hogy valami még szebb vár rá...

Barbarának – ez neked szól

1. fejezet

– Nagyon csinos vagy így is, de azért gondoltam, szólok, hogy a parti egy óra múlva kezdődik.

Mackenzie Dienes felnézett a szőlőtőkéről, amelyet éppen tanulmányozott, ám a gondolatai még mindig az apró, kemény szőlőszemek körül keringtek, amelyek szeptember végére, mire eljön a szüret ideje, érettek és édesek lesznek. Addig is figyelemmel kellett kísérnie a fejlődésüket, és meg kellett védenie őket a veszélyektől, legyen az penész, rossz időjárás vagy éhes szarvasok.

Rápislogott az előtte álló magas, széles vállú férfirra, aki rávillantotta kedves, ismerős mosolyát.

– Parti? – kérdezte, és amint elengedte a szőlőre vonatkozó gondolatokat, eszébe villant, hogy igen, tényleg ma van a Barcellona család nyári napforduló alkalmából rendezett, szokásos éves partija.

Mivel ő is Barcellona volt, ha nem is név szerint, de a házassága révén, ezért részt kellett vennie a rendezvényen.

Részt is akarok venni, bizonygatta magának némán. Miért is ne, hiszen mindig jól érezte magát, és Stephanie, a sógornője keményen dolgozott, hogy tökéletes legyen az este.

– Ó, hát persze, a parti! – ismételte riadtan, aztán végignézett magán. – A francba! Mennyi az idő?

Rhys, a férje megrázta a fejét.

– Te tényleg nem figyelsz semmire, amit mondok? Még van egy óránk. Nem lesz semmi baj, időben elkészülsz.

Mackenzie lehúzta a kesztyűjét, és betuszkolta a kezeslábasa bal felső zsebébe, majd Rhys mögé lépett, és tréfásan lökött rajta egyet, miközben mindketten megindultak a platós teherautó felé, amellyel a férfi ideérkezett.

– Azért mondod ezt, mert neked csak le kell zuhanyoznod, aztán felöltözöl. Nekem egy csomó lányos dolgot is csinálnom kell.

– Ez nálad legfeljebb tíz percet vesz igénybe. – A férfi útközben átkarolta. – Elégedett vagy a szőlővel?

– Azt hiszem, igen – mondta Mackenzie, és a kétoldalt sorakozó, egészséges szőlőtőkékre pillantott. – Lehet, hogy pár hét múlva meg kell ritkítanunk a fürtöket, de különben minden rendben.

Ahogy felkapaszkodtak az öreg teherautó vezetőfülkéjébe, Rhys a feleségére pillantott. Mackenzie elmosolyodott, mert tudta, van rá esély, hogy tiltakozni fog a ritkítás ellen. Ehhez meg is volt minden joga, elvégre ő a szőlősgazda. Gyakorlatilag minden, a szőlőültetvényvel kapcsolatos döntést ő hozott meg, a felesége közreműködésével, de nem az ő utasításai alapján. Mackenzie borász volt, ő a szüretelés pillanatától vette át a parancsnokságot, és ő felelt mindenért, ami ezután történt, egészen a bor palackozásáig.

A *Bel Après*-nál azonban nem voltak szigorúan körülhatárolva a munkakörök. A Barcellonak egy nagy, harsány család voltak, és mindenkinek megvolt a véleménye. Nem mintha Mackenzie készségesen meghallgatta volna mások ötleteit, amikor a borairól volt szó – ugyanakkor, ahogy Rhys rámutatott, nagy előszeretettel osztogatta a tanácsait, akár kikérték a véleményét, akár nem.

Végighajtottak a dűlöt megkerülő földúton, és megálltak Mackenzie teherautója mellett. Ő átült a saját kocsijába, majd követte a férjét vissza a családi birtokra. A Walla Wallába vezető főút tele volt turistákkal, akik ki akarták élvezni az év leghosszabb napját. Besorolt a lassan araszoló forgalomba, és mindent megtett, hogy ne nézze az órát a teherautó műszerfalán, miközben haladt.

Az út két oldalán szőlőültetvények húzódtak, balra laposan, jobbra pedig a dombok felé emelkedően. Élénkzöld levelek borították az erős tőkét, amelyeket pontosan olyan formájúra metszettek, alakítottak, neveltek, amilyenre Mackenzie akarta. A sorok hosszúak és rendezettek

voltak, a köztük lévő teret pedig őshonos fűfélékkel borították, amelyek megtartották a nedvességet, és megvédték a gyökereket a hőségtől.

Az erős, egészséges tőkék látványa elterelte a figyelmét arról a tényről, hogy el fognak késni.

Húsz perccel később letértek az autópályáról egy kevésbé zsúfolt mellékútra, öt perc elteltével pedig leparkolták a teherautókat a nagy kóstolóterem mögötti feldolgozóépületeknél. Rhys ért elsőként az egyik golfkocsihoz, amelyeket a család a birtokon belüli közlekedésre használt. Mackenzie beült melléje, és elindultak a házukhoz.

A *Bel Après* borászat és a környező földek közel hatvan éve voltak a Barcellona család tulajdonában. Rhys és a testvérei már a harmadik generációt alkották. Az eredeti főépületet többször korszerűsítették. Amikor Rhys és Mackenzie összeházasodtak, Barbara, Rhys édesanyja azt javasolta, hogy ne ingázzanak a városból, hanem építsenek maguknak egy házat itt, az övéhez közel. Mackenzie, hogy az anyósa kedvében járjon, beleegyezett.

Egy nagy, kétszintes házat építettek. Barbara és Mackenzie közösen rendeztek be minden szobát, és az, hogy a lámpatestektől az ajtókilincsekig mindent együtt választottak ki, megerősítette a kapcsolatukat.

Néhány évvel később Stephanie, Barbara négy gyermeke közül a második, elvált, és hazaköltözött a két gyerekével, ami újabb ház építését tette szükségessé. Amikor a három lány közül a legfiatalabb férjhez ment, felépült az utolsó ház is. Már csak Lori, a középső lány élt az eredeti házban az anyjával.

Mind a négy épület egy hatalmas központi udvarra nézett. A terrakotta térkővel lerakott teret szőlővel fedett pergolák árnyékolták, amelyeket a családi, közös vacsorákhoz használtak, illetve a gyerekek játszótérként. Ha valamelyik asszony süteményt sütött, kiakasztott egy zászlót a bejárati ajtó elé, hogy aki sütitni akar, ugorjon be bátran. Karácsonykor egy nagy fát hoztak a Wishing Tree-től, az éves nyári napfordulópartira pedig több tucat, hosszú asztalt állítottak be ide, hogy a mintegy kétszáz vendég elférjen.

Rhys az óramutató járásával ellentétes irányba került meg a központi épületet a golfkocsival. Normális esetben átvágott volna az udvaron, de a parti előkészületei miatt most a hosszabbik utat kellett választania. A házuk hátsó bejáratánál parkolt le, és már szedték is a lábukat.

Mackenzie a belépőben lehúzta a bakancsát, Rhys ugyanígy tett. Felrohantak a lépcsőn, de a fordulóban elváltak, és ki-ki a saját fürdőszobája felé vette az irányt.

Mackenzie azonnal megnyitotta a vizet a zuhanyzóban. Szerencsére már kiválasztotta a ruhát, amelyet viselni fog. Villámgyorsan megtisztálkodott, megszárítkozott, törölközőbe csavarta a haját, és előkotorta az illatos testápolót, amit Rhys adott neki néhány évvel ezelőtt. Mackenzie nem értette, miért akarna bárki is kókusz- és vaníliaillatú lenni, de a férjének ez tetszett, és kész.

Besétált a gardróbba, és kinyitotta a fehérneműs fiókját. Jobbra voltak a praktikus alsói, amelyeket hétköznapi viselt, balra pedig a különleges alkalmakra szánt, szexisebb bugyik. Kiválasztott egy feketét, felvette, majd a második fiókhhoz ment, és megkereste a hozzá illő push-up melltartót. Amikor a betétek is a helyükre kerültek, és a lehető legjobban felturbózták nem túl dús idomait, magára vett egy köntöst, és visszatért a fürdőszobába.

Miután bedugta a forró hajcsavaróit, csak néhány percbe telt, amíg feltett egy kis szemhéj- és szempillafestéket. Még mindig fáradt volt a kinti munkától, ezért ennyivel letudta a sminkelést. A frizurája elkészítése sokkal tovább tartott. Először is meg kellett szárítania a sötétvörös, vállig érő fürtöket, majd begöndöríteni őket. Miután feltette a csavarókat, keresett egy pár viszonylag kényelmes, fekete magas sarkú szandált, azt remélve, hogy ebben nem lesz teljesen nyomorék az éjszaka végére. Amint ezzel megvolt, kinyitotta a kis ékszerdobozát, és elővette a karikagyűrűjét meg az eljegyzési gyűrűjét. Aztán a gyémánt fülbevalója következett. Alig bújt bele ujjatlan fekete ruhájába, Rhys már meg is jelent a gardrób ajtajában, fekete nadrágban és sötétszürke ingben.

Mackenzie felsóhajtott, amikor meglátta.

- Látod, neked sokkal könnyebb dolgod van, mint nekem.
- Igen, de vigasztaljon, hogy te sokkal szebb leszel, ha elkészülsz.
- Sajnos nem vigasztal.

Megfordult, hogy Rhys felhúzhassa a cipzárat, majd lehajolt a szandáljáért. Aztán átmentek a fürdőszobába, és együtt eltávolították a hajcsavarókat.

– Elkéstünk – mondta Mackenzie, amikor az órájára pillantott. – Anyukád haragudni fog.

– Ugyan, észre se fogja venni! Túlságosan el van foglalva a vendégeivel.

Az utolsó csavaró is a pultra került. Mackenzie átfésülte a haját, majd a hálószoba felé mutatott.

– Menekülj, ha jót akarsz! – mondta, és a hajlakkos dobozért nyúlt.

Rhys biztonságba húzódott. Az asszony rögzítette a fűrtöket, majd ő is a hálószobába iszkolt a halálfelhő elől. Rhys a nagy franciaágy végében lévő padon ült. Mackenzie leült mellé, és gyorsan felvette a szandálját.

– Kész – mondta, és felállt, hogy újra megismerkedjen a magas sarkú lábbeliben való járás ritkán használt képességével.

Megragadta a férje csuklóját.

– Hét óra tizenöt. Anyád meg fog ölni minket.

– Nem fog. Én vagyok az egyetlen fia, téged pedig imád.

– Nem jelentünk meg pontban hétkor. Már szinte hallani vélem a gyászindulót... Azt akarom, hogy a Red Mountainen temessetek el.

Rhys vigyorogva vezette le a lépcsőn.

– A szőlőben? Nem vagyok benne biztos, hogy engedélyt kapnánk rá. Gondolod, hogy a rothadó testedet szerves trágyának fogják tekinteni?

– Azt mondod, mérgező anyagnak fognak nyilvánítani? – nevetett fel Mackenzie, miközben a bejárati ajtó felé sétáltak.

– Akárhogy is, ma este csodálatos vagy, és szeretném, ha minden jól sikerülne.

Van valami a hangjában, gondolta Mackenzie, miközben a tekintetük találkozott. Már vagy ezer éve, egész felnőtt életében ismerte a férjét. A főiskola első évének karácsonyán találkoztak. Rhys húga, Stephanie volt Mackenzie kollégiumi szobatársa, ő cipelte haza ezen az első karácsonyon, hogy bemutassa a családjának. Mackenzie hálás volt, hogy nem kell egyedül töltenie az ünnepeket, és hamarosan azon kapta magát, hogy nemcsak a legjobb barátnője dögös bátyjába, hanem az egész Barcellona családba beleszeretett. Barbara olyan volt számára, mint egy pótmama, és a szülőültetvények, nos, azok éppúgy elvarázsolták, mint Rhys érzéki csókjai.

Most a férje arckifejezését tanulmányozta, és látta a könnyed mosoly mögött megbúvó szomorúságot. Látta, mert titkon ő is ugyanezt a csendes bánatot érezte. Az érzéki csókok ideje véget ért. Már nem falták fel egymást a szemükkel, mi több, a meghittség is eltűnt a kapcsolatukból. A rutin és a megszokás alakította az életüket, s Mackenzie már nem volt biztos abban, hogy ezt vajon házasságnak lehet-e nevezni még.

– Én is ezt szeretném – motyogta, tudva, hogy a férfi nem azt kérte, hogy ne veszekedjenek.

Soha nem veszekedtek. A veszekedéshez azért kell bizonyos mennyiségű elkötelezettség és szenvedély, amivel ők már rég nem rendelkeztek.

– Akkor tegyünk meg mindent, hogy így is legyen! – mondta könnyedén Rhys, azzal megfogta a kezét, és kinyitotta a bejárati ajtót.

A parti hangzavara azonnal körbeölelte őket, és a vendégsereg sűrűjébe kerültek. Mackenzie-nek egyből jobb kedve lett, ahogy szemügyre vette a pergola köré tekert csillogó fényeket, az ételekkel teli asztalokat, a többládányi felbontásra kész *Bel Après* bort. A pincérek bruschettás tálkákkal köröztek, azonkívül volt egy tésztapult meleg ételekkel és egy desszertállomás.

A lombok közé rejtett hangszórókból halk zene szólt, és fokhagyma illata terjengett, keveredve a nyári fák friss, édeskés illatával.

Mackenzie észrevette, hogy Stephanie az egyik felszolgálóval beszélget. Még egyszer megszorította Rhys kezét, mielőtt elvált tőle, és a sógornője felé indult.

– Kitettél magadért – mondta, és megölelte a barátnőjét.

– Hát, dolgoztam vele rendesen – mondta Stephanie nevetve, majd a csillogó fények felé intett.

– Azok ott sokkal hatásosabbak lesznek, amikor két óra múlva lemegy a nap.

Mert a leghosszabb nap Washington államban majdnem tizenhat óra nappali fényt jelentett.

– Kimerültél? – kérdezte Mackenzie, tudván, hogy Stephanie az elmúlt három hetet partiszervezéssel töltötte.

– Nem jelentett nagyobb kihívást a szokásosnál, csupán néhány extrát terveztem be – felelte könnyedén a sógornője. – Ne reméld, hogy elárulom, mik azok, de számíthatsz egy-két meglepetésre!

Mackenzie végigpásztázta a tömeget.

– Kyle itt van?

Az apró termetű, gömbölyded, barna hajú, gyönyörű barna szemű, folyton mosolyra álló szájú Stephanie felnyögött.

– Hogy mi? Nem, erre ne is gondold! Már ezerszer megmondtam, hogy túl vagyok rajta!

– De itt van?

– Igen. Anya minden évben meghívja, mert ő Avery és Carson apja. Az, hogy ő az exem, kicsit sem zavarja. Tudod, milyen...

Mackenzie tudta. Ha az anyósa egyszer valamit elhatározott, attól nem lehetett eltántorítani. Idővel sem változott a véleménye.

– Kyle az apja a legnagyobb lányunokájának, tehát családtag. – Stephanie az orrát ráncolta. – Én meg nem tehetek mást, megbirkózom a kínos helyzettel. Igaz, néha azt mondja rá, hogy „a spermadonor”, ami viszont kifejezetten tetszik.

– Ha megtámadja a házassági szerződésedet, Barbara kígyóként fordult volna ellene. – Mackenzie elhallgatott, majd hirtelen megkérdezte: – Biztos, hogy nem akarsz újra összejönni vele?

– Igen. Teljesen biztos. Végeztem vele. A válás után évekig járt a nyakamra, de ebből elég. Nincs több szex az exszel. Másfél év telt el az utolsó dugásunk óta, szóval most már nem fogok visszaesni. Pokolian kívánom a szexet, de erős leszek. – Körbepillantott a vendégeken. – Kivéve, ha itt összejövök valakivel.

– Egy forró „első randira” gondolsz? Csináltál már ilyet valaha?

– Nem, de egyszer el kell kezdeni. – Stephanie vágott egy grimaszt. – Csak azt nem tudom, hogy kezdjek hozzá. Beosonunk a pincébe, és az asztalon csináljuk? Mert haza senkit nem vihetek, hiszen ott vannak a gyerekek. Az autó meg olyan illúzióromboló...

– Mert a pince nem az? – nevetett Mackenzie.

– Nem is tudom. Lehetne romantikus is.

– Vagy inkább részegítő.

Stephanie elhárító kézmozdulatot tett.

– Rendben. Lemondok a pincéről, de akkor mégis hol elégítem ki a vágyaimat? És kivel? – Felsőhajtott, miközben az egyik borbár felé sétáltak. – Hiába, nekem nem megy a pasizás. Túl bonyolult. Könnyűnek állítják be a filmekben, de nem az.

– Sajnos, nekem nincs a témában semmi tapasztalatom. Utána fogok olvasni, hogy legközelebb jobb tanácsokkal szolgálhassak.

– Látod, ezért szeretlek annyira. – Stephanie megrázta a fejét. – Az lenne a legjobb, ha hagynám a csudába a pasizást, lemondanék a szexről, és az életem más részeire összpontosítanék.

Mindketten kértek egy-egy pohár cabernet-t. Míg Stephanie egyszerűen belekortyolt, Mackenzie egy pillanatig tanulmányozta a színét, majd beleszagolt a pohárba. Kétszer körbeforgatta a bort, majd újra belélegezte az illatot. Tetszett neki a gyümölcsös savak egyensúlya a...

– Az ég szerelmére, csak idd meg, könnyörgöm! – nevetett Stephanie. – Nyilván nincs semmi baja. Jó volt, amikor kipréselték, jó volt, amikor a hordókba töltötték, jó volt, amikor palackozták, és jó volt, amikor elnyert vagy ezer díjat. Ez egy jó bor. Nyugodj meg, és legalább erre az egy estére hagyd abba a borászzkodást!

– Ne légy utálatos! – Mackenzie ivott egy kortyot, és elmosolyodott. – Csak hogy tudd, ez sokkal jobb, mint jó.

– Naná hogy ezt mondod. Ez a te borod. – Stephanie átnézett Mackenzie válla felett, és elmosolyodott. – Itt jön a jóképű férjed. Gondolom, táncolni akar veled.

Mackenzie megfordult, és figyelte, ahogy Rhys közeledik. A napfordulás partin a férje feladata volt minden női vendéget táncba vinni, de az első táncát mindig neki tartogatta.

– Mehetünk? – kérdezte Mackenzie-től, és kezét nyújtott.

Ő átadta a borospoharát Stephanie-nek, majd odakísérte a férjét a táncparketre. Egyelőre senki nem követte a példájukat, de tudta, hogy ez megváltozik, amint elkezdik a táncot.

– Ellenőriznünk kell a Seven Hills-i csepegtetőrendszert – mondta, miközben ringatózni kezdtek a zene ütemére. – Az előrejelzések szerint a következő hetekben egyre melegebb és szárazabb lesz az idő, ezért meg akarom vizsgálni a nedvesség mennyiségét.

Az újvilági szőlőültetvények egyik nagy előnye az volt, hogy a megfelelő mennyiségű öntözéssel szépen lehetett szabályozni a minőséget. Amint a tőkék megeredtek, a pontosan adagolt öntözővízzel arra lehetett készíteni őket, hogy minden erejükkel a gyümölcsre összpontosítsanak.

– Tudom, hogy ez nem kérdés volt, de emlékeztetnék, miszerint a múlt hónapban jártuk be a szőlőt – felelte Rhys könnyedén.

– Az egy általános ellenőrzés volt. Most pedig van egy konkrét probléma, ami miatt aggódom.

– Ahogy óhajtod. – A férfi a kevés hely dacára körbefordult vele. – A munkáról szóló beszélgetés többi része talán várhatna holnapig.

– Micsoda? Miért? Ja, vagy úgy... A parti miatt. Igazad van, bocsánat.

– Ne kérj bocsánatot! Tudom, hogy te mindig dolgozol, de nagyra értékelném, ha most mégsem tennéd.

Rhys ugyanis élvezte az ilyen eseményeket. Szeretett a barátaival beszélgetni, idegenekkel ismerkedni, és általában társaságban lenni. Sokkal jobban élvezte, ha emberek közt lehetett, mint Mackenzie. Ha új ember csatlakozott a környékbeli szőlősgazdák szűk köréhez, ő volt az első, aki átment bemutatkozni.

Mackenzie egyetértően bólintott, és megpróbált találni egy beszédtemát, ami nem a szőlővel vagy a borral kapcsolatos.

– Remélem, Kyle békén hagyja végre Stephanie-t – mondta, mert úgy gondolta, hogy ez egy semlegesebb téma. – Szegény, nagyon szeretne továbblépni.

– És kitalálná végre, mit akar. Érthető, ha Kyle próbálkozik. Jó lenne, ha Stephanie komolyan is gondolná, ha egyszer nemet mond.

Tudta, hogy a férfinak igaza van, de valamiért mégis zavarta, hogy Rhys kritizálta a testvérét.

– Lehetnél egy kicsit megértőbb – vágta oda. – Kyle nagymenő seattle-i sportriporter, aki bármikor pillanatok alatt talál nőt magának. Stephanie meg egy kisvárosi egyedülálló anya, aki a családi vállalkozásban dolgozik. Pontosan hol is kellene találkoznia valakivel?

A férje rábámult.

– Mi köze van a szűkös randizási lehetőségeinek ahhoz, hogy még mindig lefekszik Kyle-lal?

– Csak annyi, hogy nincs más lehetőség férfihoz jutni. Magányos.

– Magányos is marad, amíg nem keres magának komolyan valakit.

– Úgy érted, itt, Walla Wallában? Óriási lehetőségei vannak, mondhatom!

Abbahagyták a táncot, és egymásra meredtek. Mackenzie rájött, hogy évek óta ez volt az első veszekedésük. Vagy legalábbis valami ahhoz hasonló. Fogalma sem volt róla, miért izgatja annyira a téma, vagy hogy mi okozza az egyre növekvő ingerültségét. De bármi is az, a nyári napfordulás buli nem az a hely, ahol szabadjára engedheti a megmagyarázhatatlan érzelmeit.

– Sajnálom – mondta gyorsan. – Természetesen igazad van. Stephanie-nek meg kell találnia a módját, hogy tényleg továbblépjen.

A férfi arc kifejezése megenyhült.

– Csak azt akarom, hogy a húgom boldog legyen.

– Tudom.

– És hogy te is boldog légy.

Volt valami abban, ahogy kimondta a szavakat... Mintha nem lenne biztos benne, hogy ez lehetséges.

– Az vagyok – felelte halkán Mackenzie, és majdnem el is hitte, amit mondott.

– Remélem is.

Az asszony mosolyt színlelt, és az egyre növekvő vendégsereg felé intett.

– Rengeteg nővel kell még táncolnod ma este. Jobb, ha behúzol.

A férfi pár másodpercig figyelmesen nézte az arcát, mintha felmérné a hangulatát. Mackenzie rendületlenül tovább mosolygott, míg el nem fordult. Aztán amikor Rhys elment, vágyakozva pillantott a házuk felé. Szeretett volna lelépni, de erről legfeljebb csak ábrándozhatott. Az anyósa rájuk parancsolt, hogy nem lehet korábban elmenni. De egyszer vége lesz a partinak, ígérte meg magának. A szobája csendjében nem fogja érezni azt a feszültséget, ami az elmúlt hónapokban kísértette. Egyedül lehet a sötétben, ahol megnyugszik majd, és csak jó dolgokra fog gondolni, mint például a közelgő szüretre és a borra, amit készít. Egyedül, a sötétben újra önmaga lehet.

2. fejezet

Barbara Barcellona figyelte a nevetgélő, beszélgető vendégeket. A nyári napfordulós buli tízéves hagyomány volt, és ő nagyon élvezte. Szerette a nagylelkű háziasszony szerepét, azt, hogy megmutathatta a világnak pompás birtokát és vonzó, felnőtt gyermekeit. Szerette, hogy mindenki kiöltözött erre az estére, hogy olyan kapósak voltak a meghívók, és hogy azok, akiket nem hívtak meg, azon mesterkedtek, hogy a következő évben mindenképp eljöhessenek. Szerette a zenét és az ételeket, sőt még a csillogó fényfüzéreket is, amelyekhez a lánya, Stephanie annyira ragaszkodott, még akkor is, ha este fél nyolckor még javában fenn volt az égen a nap.

A nagy tömeg az ő tiszteletére gyűlt össze, és ami még fontosabb, *Bel Après* tiszteletére. Az emberek azért jöttek el, hogy kifejezzék nagyrabecsülésüket a pincészet és mindaz iránt, amit *Bel Après* képvisel – és Barbara ezt élvezte a legjobban.

Negyvenegyévezelőtt, amikor hozzáment néhai férjéhez, *Bel Après* a csődhatárán egyensúlyozott. A fiatalasszony nem tudott semmit a borokról vagy a borászatról, de amilyen gyorsan csak tudta, megtanulta. Jamesszel együtt virágoztatták fel az üzletet. Végül átvette az ügyvezető igazgatói posztot. Ő találta meg a zseniális borászokat, akik megalkották azokat a borokat, amelyek lassan, nagyon lassan visszahozták a *Bel Après*-t a szakadék széléről. Tekintete végigsiklott a tömegen, a menyét kereste. Aztán figyelte, ahogy Mackenzie más borászokkal beszélget, és mosolygott, amikor látta, hogy mindannyian figyelmesen hallgatják. Mackenzie igazán jó fogás volt, gondolta melegen. Ez a félnk, de tehetséges fiatal nő azonnal megértette Barbara elképzeléseit arról, milyen legyen *Bel Après*. Ha Rhys nem is vette volna feleségül, Barbara akkor is alkalmazta volna.

De megtette, és Mackenzie csatlakozott a családhoz.

Barbara meleg, boldog érzései továbbúntek, amikor Catherine, a legfiatalabb lánya csatlakozott Mackenzie-hez. Istenem, ez a lány! – gondolta Barbara fejcsóválva, miközben végignézett negyedik gyermeke batikolt ruháján, amelyet mintha párnahuzatból és egy jak hólyagjából készítettek volna. Catherine azt tűzte ki élete céljául, hogy ne legyen átlagos, és hogy a lehető legtöbbet idegesítse az anyját. Szerencséjére az előbbire való törekvés egyenes út volt az utóbbihoz.

Egy kezét érzett a derekán, majd egy csókot a csupasz nyakán. Megfordult, és rámosolygott Giorgio-ra, aki magához húzta.

– Úgy látom, valami nagyon böki a csőröd – mondta a férfi, miközben hozzásimult. – Mondd el, mi bánt, szerelmem, és én megtalálom a megoldást.

– Bár ilyen egyszerű lenne! – Barbara Mackenzie és Catherine felé biccentett. – A lányom teljesen megbuggyant. Meg tudod ezt oldani? És ha már itt tartunk, rá tudod venni, hogy abba hagyja a művészkedést, és keressen magának valami rendes munkát?

A magas, hatvanöt éves kora ellenére még mindig élénk és jóképű Giorgio csak mosolygott.

– Bájos leány. Soha nem lesz olyan szép, mint az anyja, de helyes, kedves fiatal nő.

– Túlságosan megértő vagy. – Barbara rámosolygott a férfirra. – Komolyan mondom. Láttad, mi van rajta? Legalább a férjének volt annyi esze, hogy felvegyen egy rendes inget, és a gyerekek is jól néznek ki.

Giorgio a karjába vette, és körbeforgatta a zene ütemére.

– Hadd legyen az, aki, legalább ma este! Te meg helyette gondolj inkább rám!

Barbara nevetett.

– Könnyű mondani.

Miközben táncoltak, Catherine ismét a látóterébe került. A lánya rámosolygott, és mintha koccintani akart volna, feléje emelte a poharát. Valamit tényleg tennem kellene vele, gondolta Barbara, bár fogalma sem volt, hogy mit.

– Lekérhetem a hölgyet? – szólalt meg egy ismerős hang a közvetlen közelükben, és Barbara rámosolygott Rhysre, az egyetlen fiára.

– Persze.

Giorgio úgy tett, mintha bosszantaná a dolog.

– Jól van. De csak egyetlen táncról lehet szó, utána vissza kell követelnem az anyádat.

– Sértetlenül visszahozom – ígérte Rhys, majd tovább keringett az asszonnyal. – Remek a buli, anya.

– Tényleg az. Stephanie kiváló munkát végzett, legnagyobb meglepetésemre. A bruschettabár nagyon népszerű. Ebben igaza volt. – A fiára nézett. – Láttad, mit visel Catherine?

– Jaj, anya, hagyd már!

– Szörnyen néz ki.

– Jaguar láthatóan nem így gondolja.

Barbara követte a férfi tekintetét, és látta, hogy Catherine és a férje a zene gyors tempója ellenére lassan táncolnak. Tipikus, gondolta sóhajtva. Isten ments, hogy Catherine ugyanarra az ütemre lépkedjen, mint mindenki más.

Ami Jaguart illeti, tényleg ez volt az igazi neve. Barbara ragaszkodott hozzá, hogy még az esküvő előtt bemutassa neki a születési anyakönyvi kivonatát. Szóval Jaguar azt csinálta, amit Catherine mondott neki. A felesége gyakorlatilag az orránál fogva vezette.

– Hagyd abba! – mondta neki Rhys. – Már megint hülyeségeken idegesíted magad. Élvezd inkább a partit!

– Azt teszem. Ez egy csodálatos este. Ami abból is látszik, hogy úgy teszek, mintha nem vettem volna észre, hogy elkéstemek.

– Mindössze negyedórával jöttünk később, anya. Mackenzie a nyugati szőlőben volt, ellenőrizte a fürtök fejlődését.

– Még mindig elégedett azzal, ahogy alakulnak a dolgok?

A fia elmosolyodott.

– Tudod, hogy igen. Máskülönben első dolga lett volna berobogni az irodádba, és elmondani neked mindent.

Barbara tudta, hogy ez igaz. Mackenzie mindig is fontosnak tartotta, hogy tájékoztassa őt. Jó csapat voltak.

A szám véget ért, és Rhys visszavezette az anyját Giorgióhoz, aki azonban egy nagyobb társasággal beszélgetett, így Barbara a bárpult felé vette az irányt, hogy hozzon egy pohár bort. Legifjabb lánya ekkor csatlakozott hozzá.

– Üdv, Barbara! – köszöntötte Catherine kedvesen. – Csodálatos a parti.

Az asszony az ajkába harapott. Szerette volna megőrizni a nyugalma, és ehhez minden erőfeszítésére szüksége volt. A középiskola elején Catherine közölte, hogy nevet változtat, és attól fogva ragaszkodott ahhoz, hogy Fournak, vagyis Négyesnek szólítsák. Mivel negyedik gyerek... Barbara erről hallani sem akart, emiatt Catherine a keresztnévén kezdte szólítani, hogy bosszantsa.

Barbara egyszerűen nem értette, mivel érdemelte ezt ki, hol rontotta el a dolgot. Úgy vélte, elég jó anya volt: szeretetteljes és igazságos. Ha kellett, korlátozta a tévénézést, és igyekezett sok zöldséget tenni az asztalra. De hát szülőnek lenni nem egyszerű dolog...

A lánya ruhájára mutatott.

– Saját kreáció?

Catherine körbepördült.

– Igen, az. Tetszik?

– Nagyon.

Catherine elvigyorodott.

– Gondolom, ezt most csak gúnyból mondtad.

– Mit akarsz, mit mondjak?

Catherine jókedve egyre fokozódott.

– Semmit, ez így tökéletes.

Ahogy a lánya elsodródott mellőle, Barbara közelebb lépett Giorgióhoz. A férfi átkarolta a derekát, az érintése egyszerre volt megnyugtató és ismerős. Barbara bólogatott, mintha azt jelezné, érti,

miről beszélnek, de nem igazán figyelt a beszélgetésre. Bármit mondott is Giorgio, elbűvölő volt, annyi szent. Mindig remek beszélőkéje volt, és mindig az alkalomhoz illően öltözött. Irigylésre méltóan tudott bánni az emberekkel, és olyan természetes sármmal rendelkezett, amilyennel Barbara soha. Valószínűleg ez volt az, ami először feltűnt neki a férfiban: hogy mennyire könnyűvé vált minden Giorgio közelében.

Tényleg tökéletes ez az este, gondolta elégedetten. Pontosan így jó minden, ahogy van. Jelen vannak a gyermekei és az unokái, ahogy Giorgio is. A szőlőtőkék egészségesek, erősek, és szeptemberben újabb szüret következik...

Meglátta Averyt, a legidősebb unokáját, amint az apjával, Stephanie volt férjével beszélget. Kyle mindig is olyan fura volt. Valahogy túlságosan is behízelt modorú. Mintha nem lenne egészen őszinte. A házasságuk kezdettől fogva katasztrófának tűnt, de Stephanie teherbe esett, így nem lehetett elkerülni az esküvőt – sem az azt követő válást.

Averyt és Carsont legalább nem sebezte meg a szakítás. Barbara el sem tudta hinni, hogy Avery már tizenhat éves. Majd emlékezteti Stephanie-t, hogy tartsa szemmel a lányát, mert itt a fiúzás, a randik időszaka. Ha nem figyelnek, a végén még nála is besikerül egy nem tervezett terhesség, márpedig ezt senki sem szeretné.

Barbara gyakran mondogatta, hogy a gyerekek és a szőlőültetvények állandó kihívást jelentenek. Amikor már nagyon pihennél, akkor sem lazálhatsz, mert új szezon kezdődik új feladatokkal.

Stephanie odasétált hozzá.

– Anya, itt az ideje a köszöntőnek, ha készen állsz.

– Igen.

Barbara követte a lányát a táncparkett melletti kis emelvény felé. Elvette a DJ-től a fiatalember által felajánlott mikrofont, és a tömeget figyelte. Stephanie csendet kért, de kellett néhány másodperc, mire abbamaradt a beszélgetés és a nevetgélés.

– Köszönöm szépen, hogy eljöttetek hozzánk, hogy immáron tizedszer együtt ünnepeljük meg a nyári napfordulót – mondta Barbara, majd a felharsanó taps hatására tartott egy rövid szünetet, és felemelte a chardonnay-s poharát.

– Emelem poharam a gyermekeimre: legyen a következő év mindannyiótok számára boldogsággal teli! És az unokáimra: tudnotok kell, hogy mindannyian szeretünk benneteket. – Megfordult, és megkereste a menyét, majd rámosolygott. – És az én szív szerinti lányomra. Áldott legyen az a nap, amikor beléptél az életünkbe!

Újabb taps hallatszott.

Barbara Giorgióra nézett, és elmosolyodott. Megkérdezte tőle, megemlítsé-e őt, és a férfi megkérte, hogy ne tegye. Végül is ő csak a barátja, és a mai este a családról szól. Barbara ettől csak még jobban szerette őt. Egy férfi, aki tökéletesen megérti. Hát nem elképesztő?

A poharával a tömeg felé intett.

– A többieknek pedig csodálatos nyarat és sok boldogságot kívánok!

– Sok boldogságot! – visszhangozták mindannyian.

– Milyen érzés áldásnak lenni? – kérdezte vigyorogva Four.

Mackenzie elmosolyodott.

– Jobb, mint tavaly, amikor azt mondta, hogy egy csoda vagyok, és én fogom nagyra tenni *Bel Après*-t. Egyébként szerintem nem azt mondta, hogy én magam vagyok áldás, hanem valami olyasmit, hogy áldott a nap, amikor idejöttem. – A legfiatalabb sógornőjére nézett. – Sajnálom, ha fájdalmat okozott az irántam való lelkesedése.

– Nem kell. Mi ugyanúgy szeretünk téged. Vagy talán még jobban, mert a mi szeretetünk nem feltételekhez kötött.

Fournak ebben igaza van, gondolta Mackenzie. Barbara mindig azt állította, hogy a menyéje a kedvence, de ez a vonzalom nem volt független a borászatban végzett munkájától. Mackenzie egyáltalán nem volt biztos benne, hogy akkor is így szeretné-e az anyósa, ha nem érdeklődne annyira a szőlőbirtok és a borászat iránt.

– Nem egyszerű eset – mormolta.

– Tényleg nem az – értett egyet Four. – Ő az anyám, és szeretem, de valami nagy baj van vele. Nem tudok rájönni, hogy valami komoly trauma érte-e gyerekkorában, vagy egyszerűen csak gonosznak született.

A szigorú értékelés meglepte Mackenzie-t.

– Szerinted gonosz?

Four felkacagott.

– Hú, de meglepődtél! Miért, szerinted kedves?

– Nem mondanám, hogy kedves. Elég merev tud lenni, és sokat követel mindenkitől. De hozzám mindig jó volt.

– Ez igaz, és meg is érdemled a szeretetét. – Four megölelte a sógornőjét. – Nyílt vagy, kedves és szeretetteljes, ami mindannyiunknak jót tesz. Te vagy a tündérpor, ami lehetővé teszi számunkra a repülést. – Magasba emelte a poharát. – Csodálatos vagy!

– Egyetérték.

A férfihang a háta mögül jött. Mackenzie megfordult, hogy lássa, ki az. Nyomban az jutott eszébe, Bruno Provencio aztán tudja, hogyan kell öltözködni. Rhyshez hasonlóan Bruno is szövetnadrágot és hosszú ujjú inget viselt, mégis valahogy sokkal elegánsabb volt. Barbara azt mondta, Bruno ruhái mind egyedi készítésűek. Mackenzie persze értette, mit jelent ez, de a mindennapokban nem sok értelmét látta az ilyesminek. Miért szánna időt az ember a szabóra, a ruhapróbákra, amikor online is vehet jó minőségű cuccokat, és néhány kattintással ki is szállíttathatja őket?

Bruno valószínűleg még soha életében nem csinált ilyet, gondolta, és igyekezett nem mosolyogni. A férfi gazdag családból származott. Jóképű volt, sötét hajú, barna szemű, és olyan magabiztossággal közlekedett a világban, ami csak még vonzóbbá tette.

Egy nap én is magabiztos leszek, mondta magának Mackenzie. Ha nem ebben az életben, akkor talán a következőben...

Felsóhajtott.

– Ne mondj ilyeneket, kérlek! Barbara csak...

– Búbajos volt, mint mindig – vágott közbe Bruno, aztán megfogta Mackenzie szabad kezét, és odahajolt, hogy megcsókolja az arcát. Ugyanezt tette Fourral is. – Remek parti – mondta. – Igazán jó a hangulat.

– Kizárólag Stephanie érdeme – mondta Mackenzie, miközben üres poharát az arra járó felszolgáló tálcájára tette.

Bruno a kezét nyújtotta.

– Szabad egy táncra?

Mackenzie elmosolyodott és bólintott. Nem tudta, mi az oka, de ezeken a partikon szinte egy férfi sem akart vele táncolni. Ilyen rossz táncos lenne? Vagy a családban betöltött szerepe a baj? Az, hogy Rhys felesége és Barbara menyje? Bruno azonban minden évben felkérte, és ő boldogan mondott igent.

Elindultak a táncparkett felé, és csatlakoztak a többi párhoz. Rhys is táncolt, és közben beszélgetett a hölgygel, egy helyi divatáruüzlet tulajdonosával. Barbara és Giorgio is összesimultak.

Bruno Mackenzie derekára tette a kezét, és tisztes távolságot tartva vezetni kezdte a zene ütemére.

– Tökéletes az idő egy kerti partihoz – állapította meg.

Mackenzie a lemenő nap felé pillantott.

– Valóban az. Szerencsénk van, hogy nincs túl meleg. – A huszonnyolc fok körüli hőmérséklet még elviselhető, de harminc-harminckét fok fölött már kellemetlen lett volna a szabadban. – Gyakrabban látunk, mint máskor – állapította meg az asszony. – Valami új üzlet van kilátásban számodra a környéken?

Bruno borforgalmazó volt, legalábbis annak mondta magát. Mackenzie hallotta, hogy több borászatba is befektetett, és annyi pénze van, hogy magánrepülővel jár. De ettől eltekintve nem sokat tudott róla. Bruno rejtélyes figura volt. Egy két lábon járó, jóképű rejtély...

– Azon gondolkodom, hogy veszek egy borászatot – vallotta be a férfi.
– Tényleg? Tudtam, hogy befektetőként érdekelnek a pincészetek, de nem gondoltam, hogy ennél többet akarsz.
– Szeretek irányítani – vallotta be mosolyogva Bruno.
– Elárulod, melyik borászatra pályázol? – kérdezte Mackenzie, de még be sem fejezte a kérdést, máris megrázta a fejét. – Nyilván nem mondd el, amíg nem biztos. Megértem. Persze ettől még kíváncsi vagyok, és találgatni fogok.
– Majd küldd el a tippjeidet! Ha rájössz, megmondom, melyik az.
Mackenzie nevetett.
– Száz mérföldes körzetben közel ötszáz borászat van. Leállítasz, még mielőtt a közelébe jutnék a kiszemelt cégnek.
– Megígérem, hogy nem állítalak le.
– Izgalmas ötlet. Már úgy értem, egy borászat megvásárlása. Hirtelen annyi lehetőség tárul fel az ember előtt...
– Nem akarsz az üzlettársam lenni? – kérdezte Bruno incselkedve.
– Hízogató javaslat, de *Bel Après* az otthonom – kuncogott Mackenzie. – Szóval letelepednél Walla Wallában? És mi lesz a családdal? Tudom, hogy a szüleid még élnek, és vannak testvéreid is.
– Ők jól megvannak a keleti parton, én viszont szeretem az itteni életet. Elég gyakran hazajárok majd, hogy láthassam őket.
Most Mackenzie-n volt a sor, hogy kötekedjen.
– Szóval nem akarsz túlságosan közel lenni hozzájuk.
– Jobb, ha nem vagyok. Anyám szeret vakrandikat összehozni nekem. Amik persze sosem sikerülnek jól.
– És te menekülsz előlük. Értem. – Mackenzie körülnézett. – Ha már a randiknál tartunk, ma este nem hoztál senkit, ugye?
– Nem.
A tekintetük találkozott.
– Nem szívesen játszom el az anyád szerepét, de feltűnt, hogy mindig egyedül jössz ide. Miért?
– Mert nem járok senkivel.
– Miért nem? Azt hinné az ember, hogy nőket találni könnyű. Különösen neked, aki sikeres, jóképű fickó vagy. A nők nyilván odavannak érted.
– Te most flörtölsz velem?
Mackenzie elnevette magát.
– Azt hiszem, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy nem tudok flörtölni. – Hirtelen eszébe villant valami. Hogy talán Bruno a másik ligában játszik... – Hacsak nem a fiúkat szereted, és amiatt aggódsz, hogy nálunk ez gond lehet. Nem az.
Hirtelen elhallgatott, nem tudta, hogyan folytassa a kínos témát.
– Nem, nem vagyok meleg – vigyorgott Bruno. – A nőket szeretem, de mostanában nincs senkim. Nem találok olyat, aki eléggé érdekel ahhoz, hogy erőfeszítéseket tegyek érte.
– Voltál már házas?
– Igen.
Mackenzie várakozóan bámult rá.
– És mi történt?
– Elváltunk. De már nagyon régen.
– Sajnálom.
Bruno megvonta a vállát.
– Akkoriban én is sajnáltam. Most már nem. – Mackenzie szemébe nézett. – Tudod, nem lehet gyerekem. Akkor jöttünk rá, amikor a nejem nem tudott teherbe esni. Képtelen volt megbirkózni ezzel a ténnyel, és elhagyott.
Mackenzie megtorpant.